

## מלכימן בן עמי ז"ל



**נולד ב-1920 בצפת**  
**גוייס לצבא הבריטי ב-1941,**  
**הצטרף ל"חבורה" ב-1945**  
**נרצח ב-25.1.1956**  
**רשמו: דפנה ויורם מלכימן**

בן-עמי, בנם של ציפורה ונחום מלכימן, מאנשי העליה השנייה, גדל וחי בכפר יחזקאל.

משחר נעוריו היה בן-עמי מעורה מאד בכל תחומי החיים והעשייה בכפר ועיקר מעייניו באדמות המושב, בשדותיו ובענפי החקלאות השונים.

בן-עמי למד בביה"ס החקלאי "כדורי", במחזור ג'. במשך חייו הקצרים התגייס בן-עמי למשימות לאומיות על-פי צורכי השעה, על אף שכל התנתקות מהבית לוותה בכאב פרידה מכל אשר אהב.

עם סיוס לימודיו התגייס לחיל הנוטרות ולמשמר האזורי (1939-40).

במלחמת העולם השנייה, בשנים 1941-44, היה בין ראשוני המתנדבים ליחידות העבריות בצבא הבריטי. במסגרת זו עשה שנים במדבר המערבי, עמד פעמים מספר מול סכנת מוות, והמשיך בשירותו בחזיתות אפריקה ואירופה.

בן-עמי היה הרוח החיה בגיוס מתנדבים לצבא הבריטי מקרב אנשי הכפר. באחת השיחות שלפני היציאה, בוכוח בנושא: מה קודם - משק או נשק? השיב לחברים, אשר התנגדו להליכה לצבא בטענה שגם בארץ דרושים כוחות: "אינני יכול לשבת בשקט כאשר קוראים לי!"

במסיבת הפרידה נשא דברים בשם ההולכים. בהביעו את אהבתו למשפחה, לשדה ולכפר, ציין שדווקא אהבה זו היא המדרבנת אותו להתנדבות: "דלה לשוני מלהביע את המתרחש בלב. יום-יום עובדים אנחנו וחיים איש-איש בפינתו ודומה הדבר כאילו אין קשר בין חבר לחבר ורחוקים אנו איש מרעהו. אבל ברגעי פרידה מורגש הקשר הסמוי המאחד אותנו כמשפחה גדולה אחת. לנו, הבנים, קושי כפול - פרידה מהמשפחה ופרידה מהכפר. תמיד הערכתי את הקשר שלנו למשק ולאדמה, אבל לא תארתי לעצמי שהוא כה עמוק ושהפרידה עשויה לגרום כאב כה גדול. אתמול רכבתי לשדות אחרי הגשם וקשה היה לי להשלים עם המחשבה, שאנוס אני להיפרד מאדמה זו, אשר עוד אתמול חרשתי וזרעתי, אני מבקש מאת החברים, שלא יוצאו משפט מהיר על מעשנו זה."

בשנת 1943 היה בן-עמי, ביחד עם מאות חיילים אחרים, על האוניה הבריטית "ארינפורה", שהעבירה אותם מטוברוק למלטה. האוניה הותקפה על-ידי חיל האוויר הגרמני ו-143 מנוסעיה טבעו. בן-עמי ניצל הודות לעוז רוחו: עם תחילת ההפצה מן האוויר לא ירד לבטן האוניה, כרבים אחרים, אלא תפס עמדת מקלע על הסיפון וירה אש, ללא הרף, אל עבר מטוסי האוויר. רק כששקעה האוניה קפץ לים.

בשלהי המלחמה התגייס לאיתור ניצולים יהודים, פעל במחנות המעבר ותרם חלקו בארגון ההעפלה לארץ ישראל. לא היתה פעולה של עלייה ב' באיטליה שבן-עמי לא היה שותף בה - תחילה במדים, 1945-46, ואחר כך בלא מדים, 1947-48. הוא היה מן הפעילים בחבורתו של יהודה ארזי, איש "המוסד לעליה ב" באיטליה. בכל אותן פעולות, שתבעו אומץ לב, העזה ונכונות להקרבה עצמית, היה בן-עמי הרוח החיה - הן בריכוז המזון, הציוד והדלק הדרושים למחנות המעבר ולספינות המעפילים והן בארגון השיירות מן המחנות אל האוניות.

היתה זו פעילות שלוותה תמיד במתיחות מורטת עצבים. מי שנתפס בפעולה היה צפוי למשפט צבאי בתנאים החמורים של ימי מלחמה. בתולדות מחתרת ההעפלה באיטליה ידועים מאורעות שנסתיימו בכישלון ובמאסר.

פעילי ההעפלה, שהיו מקרב אנשי הבריגדה, נדרשו למעשה לחיות מעין חיים כפולים: כחיילים - נשאו את כל התעודות הצבאיות וכאזרחים נשאו תעודות מזויפות כמובן, של פליטים. אי-לכך השדלו שלא להיתקל באנשים מן היחידות העבריות בבריגדה אשר לא לקחו חלק בארגון ההעפלה, התרחקו כמובן מעיני הצבא הבריטי כמו גם מן השלטונות האיטלקיים האזרחיים.

בן-עמי היה אחד הנועזים והמסורים בקרב הקבוצה בה פעל, שכונתה ה"חבורה" ועסקה, כאמור, באגירת ציוד ודלק, בהובלת האנשים מגבול אוסטריה לאיטליה ובשילוח ספינות המעפילים לארץ ישראל. בן-עמי היה אחד המובילים הראשונים ללה-ספציה, נמל הצוללות בצפון-מערב איטליה. באחד מפיתולי נמל לה-ספציה היה מזח קטן ובחוץ, בתוך סבל של סככות ומחסנים, שרדו בתי מלאכה מופצצים. שם קבעה לעצמה קבוצת פעילי העליה פינת סתר, אשר הגישה אליה היתה קשה, ששימשה כמחסן שאליו הובל הציוד לאוניית המעפילים 'אליה גולומב'. במשך שבועות הובל ציוד זה ממרחקים, בעמל רב ותוך סכנת מאסר. בן-עמי היה מהראשונים שפתחו "קו" זה ובחברתו חשו האחרים את עצמם בטוחים ואמיצים יותר. הידע הטכני הרב שלו, קור רוחו וכושר הסתגלותו לכל מצב - היו מהגורמים המכריעים בהצלחת הפעולה.

סיפר חברו, יוחנן זייד: "אם נעלה את דמותו של בן-עמי בתוך כל החבורה, הרי אין כמוהו שידע למלא את התפקידים הקשים ביותר. הוא התייחס ברצינות לכל פרט וביצע בעקשנות ובשלמות כל פעולה שעסק בה. אך עם זאת ידע לתת מזמנו גם לשעה של בדיחות הדעת והתפרקות ולא איבד לעולם את חוש ההומור המפורסם שלו - וכך היה משרה אווירה טובה סביבו."

באותם ימים פגש בן-עמי את אשתו לעתיד, ציפורה, שהיתה ניצולת שואה. לאחר תקופת הכרות קצרה החליטו השניים להינשא ועם סיום שירותו של בן-עמי הגיעו לכפר יחזקאל, מקום בו הקימו משפחה, בנו בית ומשק חקלאי לתפארת. שנים ספורות מאוחר יותר נענה בן-עמי לקריאתו של ראש הממשלה ושר הבטחון דאז, דוד בן-גוריון, והתנדב להדרכת העולים החדשים במושבי הנגב. בעיצומה של פעילותו זו, הנמרצת והאינטנסיבית - נרצח.

בתפקידו זה, האחרון, התבלט בן-עמי בכשרונו הארגוני עוד מעל לכל מעשיו בעבר. מסירותו לא ידעה גבול. הוא נקשר בנימי נפשו למעשה ולאנשים. סיפר מדריך מכפר אחיסמך: "אנו המדריכים למדנו ממנו את הגישה הנכונה למתיישבים החדשים, כי הוא השכיל לדעת ולהבין אותם. הם שפכו ליבם לפניו ושטחו כל טענותיהם כלפי מת"ח וכלפי עם ישראל." הוא הקשיב לכולם בסבלנות למופת, בגישה אבהית, אחר כך הסביר להם את ההכרח לא להירתע בגלל קשיים זמניים כי, בסופו של דבר תיענה האדמה לאלה המתמסרים לה ועוד יזכו להתפרנס ממנה בכבוד. בהשפעתו ניגשו האנשים מיד להוצאת הבטטות ולעיבוד חלקותיהם במשנה מרץ וגם לנו, המדריכים, הוסיף עידוד אומץ בעבודתנו הקשה."

בן-עמי היה מהעושים בשקט תוך תחושת אחריות מירבית וכל מעשיו כהלכה ביסודיות, במקצועיות, בהתמדה ובמסירות. היה מיוזמי הפלחה המשותפת במושב, מהראשונים להנהגת מרעה זרוע, חלוץ "חסידי" מכונת החליבה ואחד הראשונים מבני הדור השני במושב שנבחר למועצת הכפר. תוך כדי עבודתו במשק שאף תמיד לקנות ידע ולהרחיב אופקים כשהוא ער ומעורב במתרחש במושב ובארץ.

לא היתה מסיבת רעים ראויה לשמה בלעדיו. כך בנעוריו וכך בבגרותו. בחמימות אישית שבו היווה את המרכז והקשר לבני כפרו ולחבריו הרבים משנות השרות בבריגדה ובמחתרת ההעפלה שלאחריה.

עוד מדבריו של יוחנן זייד: "לאחר שחרורנו מהצבא וכאשר כל החבורה חזרה סוף-סוף הביתה, היינו נוהגים להיפגש כולנו יחד ביום העצמאות, שנה-שנה במקום אחר... וגם כאן מקומו של בן-עמי, באור השופע ממנו - במרכז. ביתו בכפר יחזקאל שימש מקום מפגש לכל החבריה..."

לאחר שיצא לתפקידו במושבי הנגב חלם ללכד בחזרה את כל החבורה של ימי איטליה מסביב לאותם התפקידים, שבהם היה שקוע לאחרונה."

בדברי ההספר לבן-עמי, אמר אריק נחמקין, מרכז ההדרכה בנגב: "אילו היו אלפים כמותו, הבווערים בלהט ההתנדבות לצרכי המדינה - היה מצב המדינה איתן יותר."

**נספח: כתבה על מלכימן בן עמי ז"ל ובה פרטי סיפור הרצח****רצח רכז המדריכים בנגב [1956] כתב: אלי אלון מקור:****04/03/2020 תאריך פרסום: <https://www.news1.co.il/Archive/0026-D-139559-00.html>**

בן עמי מלכימן מכפר יחזקאל היה רכז מדריכים בני מושבים שהתגייסו בשנות ה-50 להדריך ולסייע במושבי העולים בנגב בינואר 1956 נמצאה גופתו ירויה בתוך הטנדר שלו ליד מושב תקומה בנגב סיפור חייו ורציחתו של בן עמי מלכימן

. . .

באפריל 1954 זימן דוד בן-גוריון קבוצה של בני מושבים ותיקים ובהם מנהלל, כפר יחזקאל, כפר יהושע, כפר ויתקין ועוד, למפגש עמו בצריפו בשדה בוקר. במפגש הביע בפניהם דאגתו ממצבם של מושבי העולים בנגב שזה לא מכבר הוקמו והחווים משברים וקשיים ביטחוניים, כלכליים וחברתיים ועזיבה לא מבוטלת, ויצא בקריאה לבני מושבים ותיקים וקיבוצים להתגייס כמשימה לאומית, לסייע בקליטת עליה והדרכת חברי מושבי העולים.

ההיענות הייתה רבה. מאות מבני המושבים הוותיקים וקיבוצים, יצאו במחצית שנות ה-50 בגפם או עם משפחותיהם למושבי העולים בנגב ובאזורי ספר אחרים בארץ להדרכה וסיוע. המדריכים שוכנו בבתים שהועמדו לרשותם במושבים והדריכו את העולים במושבים בתחומי החיים השונים: הם הקנו להם ידע חקלאי מקצועי, קישרו בינם לבין המוסדות, שימשו מדריכים חברתיים ועסקו בהוראה ובהדרכת הנוער, בהקניית השפה העברית ובהדרכת העולים והמשפחות במושבי העולים בנושאי משפחה, חינוך, בריאות ועוד. המדריכים פעלו גם למניעת עזיבה של העולים את המושבים. המדריכים תרמו רבות לסיפור המצב במושבי העולים ובהמשך לביסוסם.

**בן עמי מלכימן - רכז המדריכים בנגב**

היה יוצא ביום ראשון בבוקר ברכב שלו מכפר יחזקאל לנגב וביום חמישי בערב חוזר למשקו ומשפחתו בכפר יחזקאל

בין המתגייסים לעזרת מושבי העולים בנגב היה בן עמי מלכימן, חבר מושב כפר יחזקאל שבעמק חרוד. מלכימן בן ה-34 נשוי ואב לשלושה מתמנה בשנת 1955 כרכז פעילות המדריכים במושבי העולים בנגב מטעם חברת מת"ח שהוקמה על-ידי "תנועת המושבים" כדי לספק הדרכה וציוד למושבי העולים של התנועה.

למעשה בן עמי היה אחראי מטעם "תנועת המושבים" על המדריכים שהתגייסו לעזרת מושבי העולים בנגב. במסגרת תפקידו זה הוא עבר עם הטנדר שלו בין המושבים, ביקר במושבים, שוחח עם המדריכים במושבים השונים, יזם, אירגן, תיאם, ופתר בעיות.

בנו של בן עמי, יורם מלכימן מספר לי כי אביו היה יוצא ביום ראשון בבוקר ברכב שלו מכפר יחזקאל לנגב וביום חמישי בערב חוזר למשקו ומשפחתו בכפר יחזקאל. בכל הלילות של השבוע לן אצל משפחה במושב תדהר.

## סיפור הרצח

כידוע, לא היו אז טלפונים ניידים, בקושי טלפונים נייחים המשפחה בה לן בן עמי במושב תדהר, לא העלתה על דעתה שקרה לו משהו נורא ומן הסתם חשבה שלא יכול להגיע ויגיע בהמשך השבוע

ביום שני 23 בינואר 1956 אחר-הצהריים בשעה 15:30, ליד צומת מג'דל אשקלון-באר שבע, הבחין שמעון רוזנברג, מבקר כרטיסים של חברת אש"ד (אג"ד), שהיה בצומת, בצעיר מכה בחור בשם ל.ש. לידו של הצעיר המכה עמד אחיו הבוגר ממנו. כששאל רוזנברג את הצעיר המכה מדוע הוא מכה את ל.ש השיב הצעיר כי הוא מסתכן וכי אין לו תעודת זהות.

רוזנברג שוחח עם ל.ש כדי לברר על מה העניין. והסתבר שהבחור ל.ש הוא מגמגם, כמעט אילם וקשה לחלוטין להבין מה הוא אומר. רוזנברג הציע שהשלושה, הצעיר המכה אחיו והבחור המגמגם, ילכו למשטרה כדי לברר את הנושא. באותו זמן הגיע לצומת בטנדר שלו עמי מליכמן. הוא הוריד בצומת חמישה מדריכים בני מושבים שהביאם ממושב שחר.

מליכמן נענה לבקשה והביא את השלושה לתחנת המשטרה מג'דל באשקלון. סמל המשטרה בתחנה שוחח עם הצעיר המגמגם. התברר כי הוא עולה חדש ושמו ל.ש בן 35 ומתגורר במושב שדה דוד וכי הוא סובל מגמגום משמעותי ומסוג של אילמות, עד כי בקושי קשה להבינו או לתקשר עימו אולם כמובן אינו מסתכן. לאחר הברור עם סמל המשטרה שקבע שהאיש אינו מסתכן שני האחים ביקשו מעמי מליכמן שיסיעם לכיוון כיסופים והאיש המגמגם ל.ש ביקש להגיע לבאר שבע.

בן עמי הסכים להסיעם בטנדר שלו. מימין לנהג ישב ל.ש ובארגז הטנדר מאחורה כנראה ישבו שני האחים (אחד האחים טוען כי ישב מימין לנהג יחד עם ל.ש). לא הייתה מחיצה בין תא הנהג לארגז הטנדר. במהלך הנסיעה ביקשו שני האחים מבן עמי שיסיעם עד לכיסופים. בין עמי סירב והסביר כי הוא בדרכו למושב תדהר וכי אינו יכול לסטות מהדרך.

התפתח ויכוח בעיקר בין בן עמי לאח הצעיר יותר. בהגיעם סמוך למושב תקומה האט בן עמי את הנסיעה והחל לעצור את הרכב ודרש מהאחים הטרמפיסטים לרדת מהרכב. ברגע שהחל בן עמי בעצירת הרכב כיוון אחד מהאחים את הרובה הצ'כי שהיה ברשותו ומטווח קרוב כמעט אפס ירה שתי יריות בעורפו של בן עמי וזרועותיו נשמטו מההגה.

הטנדר המשיך לנסוע עוד כמה עשרות מטרים, ירד לתעלה לצד הכביש ונתקע בעץ אקליפטוס ונעצר. הטרמפיסט ל.ש שישב מימין לנהג היה המום מהתרחשות, פתח את הדלת הימנית של הטנדר ונס בבהלה. הצעיר היורה חשש כנראה שהטרמפיסט ל.ש יסגירו וירה גם לעבר ל.ש אולם החטיא.

הערב ירד והייתה במקום חשכה ול.ש הצליח להימלט ולהגיע לבאר שבע. כשהוא המום ומפוחד ולא מספר דבר לאיש וגם לא מדווח למשטרה. שני האחים נמלטו מהרכב. משך שני לילות היה מוטל בן עמי בתוך רכבו. לא ברור אם מת מיד לאחר הירי או שהיה מוטל פצוע ואחרי זמן מסוים מת מפצעיו.

כידוע, לא היו אז טלפונים ניידים, בקושי טלפונים נייחים. המשפחה בה לן בן עמי במושב תדהר, לא העלתה על דעתה שקרה לו משהו נורא ומן הסתם חשבה שלא יכול להגיע ויגיע בהמשך השבוע.

ביום רביעי 25 ביולי 1956 הבחין טרקטוריסט, תושב האזור בטנדר הנמצא בשדה תקוע. בתוך הטנדר הייתה מוטלת גופתו של בן עמי מליכמן ירויה בראשה. משטרת נפת הנגב הזעקה למקום ופתחה בחקירה.

## הלוויתו של בן עמי מליכמן

ארונו עטוף דגל הלאום של בן עמי מליכמן, הוצב (יום ה' 26.1.56) באולם הכניסה לבית תנועת המושבים ברחוב ריינס 6 בתל אביב. בין העוברים על פני הארון: ראש הממשלה ושר הביטחון דוד בן-גוריון, הרמטכ"ל משה דיין חברי כנסת ופעילים מתנועת המושבים.

ספד לו אריק נחמקין איש נהלל. רבה של נהלל זכריה כהן אמר "תפילת אל מלא רחמים". משם הוסע הארון בשיירה ארוכה לבית העלמין במושב כפר יחזקאל ושם הובא לקבורה. ליד הקבר הפתוח הספידו חבר הכנסת עמי אסף וד"ר נתן פיאט מנהל בית הספר כדורי בו למד בן עמי.

בן 35 היה במותו. הותיר אחריו את רעייתו ציפורה ושלושה ילדים קטנים: יורם בן 7, נחמה בת 5 וגיל (גילי) פעוט בן 3.

## חקירת הרצח

האח הבוגר טען בחקירתו במשטרה כי אחיו הצעיר הלוקה בנפשו הוא שירה בבן עמי מליכמן

מיד לאחר רצח בן עמי מליכמן, הועלתה סברה כי את הרצח ביצעו מסתננים שחצו את הגבול וחדרו לתוך שטח ישראל. ראוי לציין כי הייתה זו תקופת המסתננים. בהתחלה סברו החוקרים כי היורה ירה לעבר מליכמן מחוץ למכונת דרך השמשה הקדמית על-פי חור הכדור שנוצר בשמשה הקדמית.

אולם בדיקה פתולוגית גילתה שהכדור חדר מעורף ראשו של הנרצח ומשם חדר לשמשה. תוך ימים ספורים מאז התגלתה גופתו של בן עמי מליכמן נפתרה תעלומת הרצח. התברר כי את הרצח ביצע יהודי - אחד משני האחים שלקח בן עמי כטרמפיסטים.

יורם מליכמן, בנו של הנרצח, מספר לי כיצד אותרו שני האחים שאחד מהם הודה ברצח אביו: "כאשר נמלטו האחים הטרמפיסטים מהרכב לאחר שאחד מהם ירה באבא השאירו תוך מנוסתם המבוהלת שקית ובה לחם. בשקית הייתה קבלה עם תווית שם המאפיה בה נקנה הלחם."

החוקרים איתרו את המאפיה באזור אשקלון. ליד מושב הנהג נמצא גם תלוש מזון שהשאיר תוך מנוסתו הבחור המגמגם ל.ש. עולה חדש שאותר ונחקר והתברר שהיה עד לרצח אולם לא הכיר את שמות שני האחים הטרמפיסטים האחרים וכמובן שידו לא הייתה ברצח.

סמל המשטרה בתחנת מגדל אשקלון נזכר בשני האחים תושבי מעברת מגדל אשקלון שהיו אצלו לברור זהות "המסתנן" ביום הרצח. שני האחים שעלו לארץ ב-1950 עם משפחתם מעירק אותרו ונעצרו ביום שישי 27.1.56 לחקירה. האחד מהם היה קטין בן 16 והשני צעיר בוגר יותר (לא קטין).

האח הבוגר טען בחקירתו במשטרה כי אחיו הצעיר הלוקה בנפשו הוא שירה בבן עמי מליכמן. הצעיר הקטין הואשם תחילה על-ידי פרקליטות המחוז ברצח בכוונה תחילה אולם סעיף האשמה הומר בהמשך להריגה.

ב-26 בפברואר 1957 הרשיע בית המשפט המחוזי בירושלים בהרכב השופטים ש. קסאן (נשיא) מ. גולן ומשה כהן את הקטין וגזר עליו 12 שנות מאסר בפועל. "בית המשפט התחשב בנסיבות מקלות, גילו של הנאשם שהיה ביום ביצוע העבירה בגיל 16, הודאתו באשמה וחרטתו על המעשה."

נודע לי כי הנאשם שינה לימים את שמו והשתקם. שמו אסור בפרסום מאחר שהיה קטין בעת הרצח וחל על המקרה שלו חוק התיישנות. הרובה הצ'כי שהיה ברשות הקטין ניתן לו כנראה ברשות ולא ברור דיו מי נתן ומי אישר לו לשאת נשק.

### "מהראשונים להתנדב למשימות לאומיות"

סיפור חייו של בן עמי מלכימן שזור בתולדות ההתיישבות בארץ. חייו היו קצרים אך רבי מעש והיה מהראשונים להתנדב למשימות לאומיות. בן עמי מלכימן נולד בצפת בשנת 1920 לנחום וציפורה מלכימן מחלוצי העלייה השנייה שהתיישבו לאחר עלייתם לארץ בראש פינה ובמקומות נוספים בגליל העליון.

אביו נחום עבד בראש-פינה, ואמו ציפורה עבדה כמייילדת בצפת. בתחילת שנות ה-20 עלו נחום וציפורה מלכימן להתיישב במושב עין טבעון, הוא כפר יחזקאל ונמנו עם מייסדי המושב. הם הקימו בו משק חקלאי. לנחום וציפורה מלכימן נולדו ארבעה ילדים: תקוה, בן עמי, הרצל ונחמן.

תקוה, לימים תקוה פלג, נישאה ועברה לקיבוץ גבע. בשנת 1934 בהיותו בגיל 14 החל בן עמי ללמוד בבית ספר כדורי שלמרגלות כפר תבור ולמד שם ארבע שנים (בוגר מחזור ג'). לאחר שסיים לימודיו בהצטיינות ב"כדורי" שירת בשנים 1939-1940 בחיל הנוטרות.

בן עמי היה מראשוני המתגייסים ליחידות העבריות בצבא הבריטי ובתקופת מלחמת העולם השנייה בין השנים 1941-1944 שירת בפלוגת התובלה הארץ ישראלית 462. הוא היה ביחד עם מאות חיילים על הספינה "ארינפורה", שהעבירה חיילים וציוד מטוברוק למלטה בעת שהוטבעה על-ידי מטוסים גרמניים במאי 1943.

באסון זה טבעו כ-140 חיילים ונפצעו רבים. כאשר ה"ארינפורה" החלה לטבוע, בן עמי הצליח לקפוץ ברגע האחרון מהאונייה הטובעת למים, נמשה יחד עם אחרים על-ידי אונייה יוונית וניצל.

בן עמי שירת בצבא הבריטי עד סוף המלחמה ב-1945 ולאחר שהשתחרר נשאר באירופה והצטרף יחד עם אחרים למה שקרוי "החבורה". אנשי "החבורה" הצטרפו ליהודה ארזי וסייעו בצורה משמעותית תוך תחבולות, אלתור, ונועזות ואומץ לב באיסוף ניצולי ופליטי שואה יהודים שהתפזרו באותן שנים ברחבי אירופה ללא קורת גג והכוונה בהעברתם למחנות מעבר לעולים לקראת העלאתם בצורה מסודרת באניות וספינות לארץ.

לשם כך התחזו אנשי "החבורה" לא פעם כחיילי הצבא הבריטי, השתמשו במשאיות וציוד של הצבא הבריטי, לעיתים תוך שימוש במסמכים מזויפים של יחידות פיקטיביות. **חוזר לארץ ומקים ביתו בכפר יחזקאל**

באחד ממחנות המעבר לעולים הכיר בן עמי את ציפורה לבית פרקש, ניצולת מחנה אושוויץ שכמעט כל משפחתה נספתה בשואה לאחר תקופת חברות קצרה החליטו להינשא ובסוף 1947 עלה בן עמי יחד איתה באונייה לארץ ישראל אחרי שלא היה בארץ הרבה שנים. הם התחתנו בכפר יחזקאל ובתחילת 1948 נולד בנם בכורם יורם מלכימן, כיום בן 72.

ב-1948 פקד את משפחת מלכימן אסון כבד כאשר ראש המשפחה נחום מלכימן נהרג בנופלו ממשאית בכביש חיפה. הוא ישב בעת נסיעת משאית לחיפה על ארגזי ירקות וסחורה נפל ונהרג. בנו בן עמי שיקם ופיתח את המשק שהותיר אביו והפכו למשק גדול.

בינואר 1956, 7 שנים לאחר מות נחום מלכימן, נרצח כאמור בנו בן עמי. שנה אחרי הירצחו של בן עמי מלכימן חיסלה אלמנתו ציפורה מלכימן את המשק. היא הייתה שרויה בצער כבד מטופלת בילדים קטנים ולא הייתה מסוגלת להפעיל את המשק הגדול. בכסף שקיבלה תמורת מכירת הציוד של המשק רכשה דירה ברחוב גנסין בשכונת גבעת רמב"ם בגבעתיים ועברה לגור שם עם ילדיה. בנה יורם עבר להתגורר לאחר נישואיו בכפר יחזקאל ומתגורר בו עד היום.